

Men saa bliver Spørgsmaalet yderligere om, hvilke Fordringer Bureauet skal stille til Formen for de Adkomstbreve, der ere udfærdigede i Udlandet. Her maa Reglen være, at de skulle være udfærdigede i den Form, som kræves til deres Gyldighed efter det fremmede Lands Love, i hvilket de ere udfærdigede. Men da det ikke med Føje kan forlanges, at Bureauet selv skal være inde i alle Landes Ret, bliver der Spørgsmaal, om man skal kræve en Bevidnelse af, at dette er Tilfældet. Foreligger Adkomstbrevet legaliseret af en dansk Konsul, vil Bureauet kunne nøjes dermed; men altid og ubetinget at kræve en sliq Legalisation gaar næppe an, saa længe de kongelige danske Konsulater ikke findes spredte over Jordkloden i større Mængde, end Tilfældet er nu for Tiden. Er Underskriftens Rigtighed legaliseret af en Ret, Øvrighed eller notarius publicus, vil det ogsaa være tilstrækkeligt. Men sæt nu, at en saadan offentlig Bevidnelse mangler, saa vil den, navnlig fra et fjernere liggende Land, vanstelig om overhovedet kunne erhverves senere, og Erhvervelsen vilde under alle Omstændigheder udkræve, at det modtagne Adkomstbrev betroedes fremmede Mennesker i fremmed Land, hvilken Risiko Erhververen maa forudsættes grumme nødig at ville løbe. Paa den anden Side forudsættes det, at den danske Mand, som fremlægger Adkomstbrevet, og hans Forklaring om dets Erhvervelse saa vel som selve Brevets Indhold og Form i øvrigt ikke frembyde nogen som helst Grund til Mistanke, hvortil saa kommer den vægtige Kendsgerning, at Brevets Indehaver tillige forudsættes at være uanfægtet Indehaver af selve Skibet. Det kan ikke undgaa, at denne Kendsgerning efter Omstændighederne i høj Grad maa styrke Formodningen om Adkomstbrevets Ægthed. Skal saa en dansk Borger udsættes for at lide Retstribet ved ikke at kunne saa sit Skib registreret, fordi han ikke har tagtaget en eller anden Formalitet, som et fremmed Lands Lovgivning paabød? Og dog paa den anden Side — kan det forsvares at indregistrere en Person som Ejer af et Skib i Genhold til et Adkomstbrev, for hvis formelle Gyldighed man i det væsentlige ikke har anden Borgens end selve dens Erklæring, som fremlægger det, i Forbindelse med hans Besiddelse af Skibet?

Men selv om vi nu forudsætte, at Spørgsmaalet om Adkomstbrevets behørig Udfærdigelse er besvaret paa en tilfredsstillende Maade, kommer det yderligere an paa, om det ogsaa fyldestgør de andre formelle Betingelser, der udkræves til dets Gyldighed som saadant. Ogsaa her gælder det da

først om, hvilke disse ere, idet Reglerne derom kunne stille sig væsentlig forskellige i de forskellige Lande. Nogle kræve Adkomstens Registrering, andre kræve den ikke, og af dem, som kræve Registreringen paa Skibsregistret, nøjes nogle med overhovedet eller dog straks og ubetinget kun at kræve den ved Salg af Skibe i Indlandet. Det er da givet, at Bureauet, saa vidt det paa nogen Maade er muligt, vil holde sig à jour med, hvilke vedkommende Lands Overdragelsesregler ere, og tilholde den, der begærer Skibet registreret, at fyldestgøre dem saa vidt muligt, f. Eks. ved at saa sit Adkomstbrev registreret og vedlægge Udskrift af Registreringen. Under disse Omstændigheder er der en saa høj Grad af Vished for den registrerede Persons Ejendomsret, at han ogsaa hos os kan registreres som Ejer uden Frygt for, at danske Borgere skulde blive skuffede ved at kontrahere i Genhold til Registreringen. Det er dernæst ogsaa givet, at danske Erhververe ville være veltjente med at saa deres Adkomstbreve registrerede i vedkommende Uland; thi da vil Obergangen til dansk Eje være foregaaet paa en ogsaa efter dettes Love gyldig Maade, saa at Erhververne ikke ere udsatte for, at deres Ejendomsret anfægtes ved Skibets Ankomst til vedkommende Lands Havne og Erhvervelsens Gyldighed underkendes ved Landets Domstole. Men hvis nu en Erhverver møder med et uregistreret Adkomstbrev, f. Eks. fra San Francisco? Skal han saa henvises til at søge Registreringen iværksat og ofre Tid og Penge til dette Djemed, uden sikker Udsigt til at formaalet vil naas, samtidig med, at han løber Risiko ved maaste at sætte selve Adkomstbrevet til under Forsendelsen. Erhververen kan jo dog være den materielt berettigede, selv om den Rettsbestyttelse, som Registreringen skulde yde over for Tredjemand, ikke habes. Men kan man paa den anden Side registrere en Mand som Ejer og kanske foranledige, at danske Borgere bove Kapitaler i Genhold til denne Registrering, naar dog Kapitalerne ere udsatte for at tabes derved, at Skibet Dagen efter vindiceres af rette Ejer? Dette er vel noget, som for Tiden kan ske, men som derfor ogsaa den tilsigtede Reform netop skulde sikre Borgerne imod.

I de Lande hvor der kun findes en offentligretlig Registrering, vil paa den anden Side en registreret Adkomst ikke være afgørende Bevis for, at den registrerede Person er Ejer, idet man ingenlunde har fuld Sikkerhed derfor, forinden Registreringen iværksættes.

Saaledes vil ifølge Lov 13. Marts 1867 § 1 et Skib kunne registreres som dansk, naar